

Einar Virjo Henry Hedmanin ja Feija Grönforsin kanssa telttajuhlilla Helsingissä 1980-luvulla.

pyrkivien joukossa vanhoja ja nuoria, miehiä ja naisia. Sellainenkin ajatus esitettiin, että romaninaiset pitäisi kastaa kaikki vaatteet päällä. Joku tuli kuitenkin ajatelleeksi, mahtaisiko seitsemän metriä pitkää hametta edes saada veden alle. Lopputulokseksi tuli, että kaikki kastettavat käyttivät kastepukua. Ihan yksinkertaista ei ollut sovittaa myöskään romanien avioliittokäytäntöä seurakuntien ajattelutapaan. Nuorempia pareja Einar ja kumppanit suosittelivat menemään vihille ennen kastetta. Poikkeuksiakin oli, sen Virjo myöntää. ”Kuitenkin eräs paris-kunta, jolla oli lapsia ja lapsenlapsiakin, kastettiin, vaikka he eivät olleet millään tavalla maan tapojen mukaan vihittyjä. Vakavia olivat ja hyviä uskovia elämänsä loppuun asti. Eino Manninen kävi heidän kotonaan ikään kuin toteamassa, ettei heidän tarvitse vihille mennä. Mielestäni se oli aivan oikein, vaikka se tapahtui-kin vasta kasteen jälkeen”.

Einar Virjo huomauttaa, ettei evankeliuminjulistus ollut pelkkää menestystä, taikaskujakin tuli. Monen uskontoaival katkesi kesken kaiken. Romanityön vastaavat kyllä yrittivät parhaansa, mutta se ei aina riittänyt.

Lähetyskutsu romanien pariin

Lähetystyö oli Einar Virjon sydämellä jo hyvin nuoresta ja halu lähteä julistamaan evankeliumia kaikkialle maailmaan poltteli sisintä. Virjot rukoilivat paljon asian puolesta, mutta mikään ovi ei tuntunut aukeavan. Kotimaassa tehtävässä hengellisessä työssä he kuitenkin saivat olla mukana täysin rinnoin. Vasta myöhemmin Virjoille selvisi, että lähetystyö heidän kohdallaan alkoi romanityön myötä. ”Hän näytti meille syrjityn ja evankeliumista osattoman romanikansan Suomesta alkaen”. Myöhemmin Virjojen työ sitten laajeni romanien parissa Euroopan eri maista aina Intiaan asti.

*Lähteet:
EV-lehden artikkelit
Elämä ja Valo ry:n arkisto
Virjo, Einar 1989: Korkeimman suojassa. Helsinki: Suomen Vapaa Romanilähetys ry.*

Jukka Mäkinen

JUHANI ERIKSSON

os kenelle, niin Juhani Erikssonille Jumala oli todellisuutta. Hän jutteli Luojansa kanssa, oli tilanne tai paikka mikä tahansa. Eikä se ollut vain yksipuolista rukoilua. Ei, Juhani kertoi, että Jumala jutteli hänelle ja ohjaili hänen elämänsä hyvinkin yksityiskohtaisesti. Vaikka Eriksson teki varsinaisen uskonratkaisunsa vasta aikuisiällä, hän toki oli hengellisten asioiden kanssa tekemisissä jo lapsuudesta asti. Kodissa olivat hengelliset asiat luontevasti esillä, ja jo pienenä poikana Juhani rukoili seuraavalla tavalla: ”Jeesus, tee minustakin laulaja, joka voi lohduttaa ja koskettaa jonkun sydäntä”. Siihen rukoukseen Jumala vastasi, siitä ei ole epäilystäkään. Lähdettyään uskon tielle, Juhani Eriksson halusi olla tehokas lähettäjänsä asialla ja itseään säästämättä hän oli mukana myös romanien parissa tehdyssä työssä.

Romanien kohtaaminen

Juhani oli vielä pieni poika, kun hän näki jotakin, joka painui hänen sisimpäänsä lähtemättömästi.

- Soratietä pitkin nousi mäkeä ylös romanikolonna. Siinä oli muutamia hevosia, jotka vetivät kiesejä perässään. Miehiä ja naisia käveli pitkässä jonossa hevosten perässä.

Jo siinä oli pikkupojalle katseltavaa, mutta kun joukossa sinnitteli myös kamurajalkainen nainen ja Juhani ikäinen poika, jonka alaraajat olivat halvaantuneet. Monenlaisia mietteitä kulki Juhani mielessä, ennakkoluuloista ei ollut hänkään vapaa.

- Joskus pelkäsin romaneja ja epäilin heidän rehellisyyttään, koska en tuntenut heitä, ja varmaan olin myös kuullut kaikenlaisia tarinoita lasten ryöstäjistä.

Juhani katsoi halvaantunutta poikaa ja mietti, miten hän voisi auttaa tuota onnetonta.

- Kun hän katsoi minuun päin, vilkutin hänelle, kun en muutakaan voinut. Silloin näin mitä ihanimman hymyn. Poika tajusi, että halusin antaa hänelle jotain, mitä hänellä ei ollut, ja kuitenkin hän tiesi, ettei minullakaan ollut mitään annettavaa. Niin poika vilkutti minulle takaisin, ja tuo vilkutus yhdisti meidät.

Meni monta vuosikymmentä, ja sitten Juhani Eriksson tapasi tuon pojan uudelleen. Juhani näkemää poikaa sanottiin Toivakan Manneksi ja Juhani kohtasi hänet eräässä hoitokodissa. Romanipoika oli kasvanut aikuiseksi mieheksi, mutta hymy oli säilynyt.

- Mannekin oli antanut elämänsä Jeesukselle, ja minulla oli todellakin ihana rukoushetki hänen kanssaan.

Juhani muistaa myös toisenlaisen kohtaamisen lapsuudestaan. Kotipihaan oli ilmaantunut märkä ja viluinen romaninainen ja vielä paljain jaloin. Hän kysyi pojalta, oliko isäntä kotona. Nainen jatkoi, että hän olisi pyytännyt lupaa päästä saunaan yöksi, kun ilma oli niin huono. Poika ei tuntenut sääliä, vaan valehteli, että isäntä ei ole kotona. Nainen lähti jatkamaan matkaansa ja Juhani seurasi tätä maantielle, jossa viiksekäs romanimies odotti häntä. Poika oli tyytyväinen, kun onnistui karkottamaan romanipariskunnan.

Tämä tapaus nousi uudelleen esille, kun Juhani Eriksson oli matkalla romanikokoukseen Hemmi Hagertin kanssa. Hemmi osoittautui siksi romanimieheksi, joka oli odottanut maantiellä. Juhani oli pakko pysäyttää auto ja kyynelsilmin hän pyysi anteeksi tylyä kohtelua. Hemmi antoi ja yhdessä miehet vielä rukoilivat. Tämä tapahtumasarja lähensi kaksikkoa entisestään toisiinsa.

Eeli Jokisen työn jatkaja

Elettiin kevättä 1963, kun Jumala alkoi järjestellä asioita niin, että Juhani Erikssonista tuli Eeli Jokisen työn jatkaja romanien parissa. Kesken työnsä valokuvien parissa Jumala kehotti Juhania lähtemään liikkeelle autollaan. Tämä ei ollut ensimmäinen kerta, kun ääni ylhäältä ohjasi miestä, joten hän ei epäröinyt. Ateljeen

ovi lukkoon, auto käyntiin ja matkaan. Mutta minne? Jumala toimi kartanlukijana ja Eriksson ajoi ohjeiden mukaan, kunnes näki kadulla veteraanisaarnaajan Eeli Jokisen. Saatuaan kehotuksen ajaa kadun reunaan, Juhani meni tervehtimään Jokista, joka pyöritteli päätään ihmeissään nopeasta rukousvastauksesta.

- Vastahan minä juuri pyysin Herralta autoa ja miestä, joka voisi minua auttaa romanijuhlien järjestämisessä! Pitäisi kerätä kaupoista ruokatavarat, joita olen kerjännyt juhliä varten ja viedä ne vapaakirkkoon ja sieltä viedä patjoja Bethel-rukoushuoneelle romanien yöpymistä varten.

Juhani ei vielä tiennyt, mihin tämä asia johtaisi, mutta oli heti valmis lähtemään avuksi. Ne olivat samalla hänen ensimmäiset romanijuhlansa, mutta viimeisiksi ne eivät jääneet. Neljäkymmenen seuraavan vuoden aikana hän ehti olemaan mukana lukemattomilla juhlilla.

Kävi kuitenkin niin, että jo ennen näitä juhlia Juhani Eriksson oli mukana väkivallan uhrina kuolleen romanimiehen hautajaisissa. Nämä hautajaiset olivat Erikssonin ensimmäiset ja samalla Eeli Jokisen viimeiset romanihautajaiset, sillä hänen lähtökutsunsa tuli vielä samana kesänä.

Kutsu romanityöhön selkenee

- Eeli Jokisen hautajaisissa romanit itkivät sitä, kuka nyt hoitaisi heidän sielunsa, kun Eeliä ei enää ollut. Kuuntelin heidän tuskaisia valituksiaan ja rukoilin hiljaa: Herra, jos hyväksyt minut jatkamaan Eelin työtä, auta niin, että romanit

Eeli Jokinen (oik.) viimeisissään ja Juhani Eriksson (vas.) ensimmäisissä romanihautajaisissaan Keski-Suomessa 1960-luvun alussa. Tästä tapahtumasta Juhani katsoo varsinaisen romanityönsä alkaneen.

itse pyytävät minua siihen tehtävään.

Kului muutama kuukausi ja sitten Alma Florinin sukulaiset soittivat Juhaniille viestin sairaalasta, jossa vanhus oli.

- Alma on sairas. Hän on täällä keskussairaalassa ja pyytää, että te, Eriksson, tulisitte häntä siunaamaan, kun Eeliä ei enää ole.

Juhani totteli ja sai kokea yhden elämänsä monista ihmeistä. Mies meni sairaalaan, siunasi sairaan Jeesuksen nimessä ja lohdutti surevia omaisia. Vanhus oli koomassa ja joka tavalla huonossa kunnossa. Lääkäri oli sitä mieltä, että Alma ei luultavasti enää toipuisi.

- Omaiset olivat aivan hysteerisiä ja pyysivät minua rukoilemaan, että Alma tulisi tajuihinsa ja he voisivat vielä pyytää anteeksi tältä ainoalta hurskaalta uskovaishetkeltä. Alma oli Eeli Jokisen kautta tullut uskoon ja hän oli jatkuvasti rukoillut lastensa puolesta, vaikka he eivät olleet välittäneet äitinsä rukouksista.

Eriksson rukoili ja Alma tuli tajuihinsa ja oltuaan sen jälkeen viisi viikkoa sairaalassa käveli sieltä pois omin jaloin. Juhani Eriksson sai näiden viikkojen aikana oppia yhden puolen romanien tavoista.

- Silloin ymmärsin, miten romanit kunnioittavat vanhempia. Heitä ei jätetä yksin sairastamaan, vaan sairaan luona ollaan aina hänen kuolemaansa saakka, tai kunnes hän paranee. Se on todellista saattohoitoa.

Tapahtumasarja oli kaiken kaikkiaan todella vaikuttava ja tästä myös Juhani Eriksson katsoo työnsä alkaneen romanien parissa.

Vaikka Alma Florin pääsikin kotiin, ei hän suinkaan ollut terve, ja kun Juhani Eriksson lähti Helsinkiin vapaakirkkoon puhumaan, vanhus pyysi tätä muistamaan häntä seurakunnassa. Juhaniin mukaan tuli Feija Balzar, jonka isoäiti Alma oli. Kokouksessa Juhani pyysi seurakuntaa nousemaan seisomaan ja rukoilemaan Alman pyynnön mukaan.

- Että hän parantuisi täysin tai pääsisi taivaaseen leikkimään Eelin kanssa.

Myöhemmin selvisi, että samaan aikaan Alman sydämenlyönnit alkoivat hidastua ja vain kaksikymmentä minuuttia myöhemmin hän oli jättänyt taakseen vaivojen maan.

Alma Florin oli poissa, mutta hänen puolisonsa Vihtori Florin ja monet sukulaiset olivat jäljellä. Suru oli tietysti kova, varsinkin Vihtorilla, joka oli Alman kanssa elänyt monta kymmentä vuotta ja kiertänyt aikanaan tämän kanssa pitkin Suomea hevosella ja rattailta, sekä kokenut romanien aseman muuttumisen.

Alma Florinin kunniaksi pidettiin hengelliset juhlat, joissa myös Vihtori oli mukana. Tilaisuudessa laulettiin, jotkut kertoivat uskostaan ja siellä myös julistettiin Jumalan sanaa. Kuten näissä kokouksissa oli tapana, jossain vaiheessa pyydettiin niitä, jotka halusivat lähteä taivastielle ilmaisemaan asian nostamalla käden ilmaan.

- Vihtori nosti heti kätensä merkiksi tehdäkseen ratkaisun. Mutta se ei vielä riittänyt Vihtorille: hän nousi seisomaan, koska oli pienikokoinen mies, ja huitoi

kädellään huutaen: Täällä minä olen! Täällä minä olen!

Vihtori ei ollut ainoa, joka niillä juhlilla pelastui; Alman rukoukset oli kuultu taivaassa. Niissä juhlissa antoivat elämänsä Herralle myös Alman tytär Mimmi, hänen veljensä tytär, pari Mimmin lapsista ja monia muita.

Kun aikaa kului, sairastui Vihtorikin ja joutui lopulta sairaalaan. Juhani kävi häntä katsomassa ja kun mies sitten oli lähtenyt tästä ajasta, kertoivat hänen huonetoverinsa tästä näin:

- Hän eli uskoaan aidosti todeksi. Aamuisin hän heräsi viideltä, ja rukouksensa hän aloitti aina samalla tavalla: ”Rakas Jeesus, rakas taivaan Isä, anna Juhaniille voimaa rukoilla romanikansan puolesta, että monet vielä löytäisivät pelastuksen.” Sitten hän luetteli kaikki lapsensa, lastenlapsensa, kaikki sukulaiset ja ystävät nimi nimeltä. Ja rukousta kesti aina pitkälle aamuun asti, mutta se oli niin kaunista, ettei siihen kukaan huonetoveri loukkaantunut tai kyllästynyt – niin harrasta ja aitoa se oli!

Kuohun Fanni

Juhani Eriksson (oik.) yhdessä Ilmari Kaskikallion kanssa. Molemmat ovat toimineet Elämä ja Valo ry:n hallituksen puheenjohtajina.

Eriksson piti Ilmari Kaskikallion kanssa hengellisiä tilaisuuksia Alman ja Vihtorin mökillä siihen aikaan, kun siellä asui heidän tyttärensä Iina (Mimmi) lapsineen.

- Naapurissa asui Fanni, Alma-vainaan pojan leski. Viljo, Alman ja Vihtorin poika, oli kuollut puukotuksessa saamiinsa vammoihin, ja kodissa oli vallinnut pitkään murheelinen ilmapiiri.

Myöhään eräänä iltana Ilmari ja Juhani menivät vierailemaan tuossa kodissa, jossa oli tilaa vain viidentoista neliön verran. Ahdasta oli, sillä mökin lattialla oli jo viisitoista henkeä nukkumassa.

- Fanni-emäntä oli vielä ylhäällä. Hän nojasi hellaan ja suussa roikkui käryävä sätkä.

Ennen hengellisen työnsä alkamista Juhani Eriksson toimi ammattimaisena valokuvaajana.

Seinällä käräsi lisäksi öljytuikku. Huoneen seinät olivat savun mustuttamat.

Kello oli jo paljon, mutta vastaanotto oli ystävällinen, vierailta kysyttiin vain, juovatko he kahvit.

- Jos valkolaisen kotiin olisi kymmeneltä illalla tullut mustalaisia, niin ulos olisi käsketty kovin sanoin. Eihän moneen kotiin sopinut yöllä pyrkiä. Toisin vain oli romanikodissa; ennestäänkin oli talo täysi ja silti vieraat olivat tervetulleita. Miehet lauloivat ja lohduttivat miehensä menettänyttä leskeä.

Fanni kävi naapurimökissä pidetyissä hengellisissä tilaisuuksissa ja tuli vaikutetuksi kuulemistaan asioista. Hänen elämänsä muuttui ja hän kertoi itse tästä muutoksestaan seuraavalla tavalla:

- Olen kertonut toreilla ihmisille, että en enää povaa teille enkä enää myy viinaa. Ihmiset kyselivät syytä. Vastasin heille, että Jeesus pelasti minut ja pelastaa teidätkin, ja hän antaa parhaat neuvot ja tietää parhaiten teidän tulevaisuutenne, kun tulette hänen luokseen ja kysytte häneltä. Ensin on kuitenkin tehtävä parannus ja uskottava synnit anteeksi Jeesuksen kalliissa sovintoveressä.

Romanimökki

Kun Juhani Eriksson poikkesi Alajärvellä pahaiseen romanimökkiin, hänellä ei ollut aavistusta, minkälainen tapahtumasarja lähti käyntiin. Ensimmäinen ajatus sisään astumisen jälkeen oli, että tällaista ei voi enää 1960-luvun Suomessa olla.

- Tupa oli pieni. Lattialta oli laudatkin poltettu nurkassa olevassa hellassa. Vanha nainen oli juuri työntämässä uuniin jotain poltettavaa, että lämpöä tulisi. Huoneessa ei ollut istuimia. Nuoret olivat kyykkysillään seinän vieressä, ja vanha mies makasi hetekan puoliskolla. Hänet oli peitelty jollakin viltillä ja päällystykällä.

Mies oli kuumeessa ja Juhani kysyi hellan äärellä touhuavalta naiselta lupaa rukoilla miehen puolesta. Kellään ei ollut mitään sitä vastaan, joten lupa heltisi.

- Niin rukoilin, että Herra parantaisi tämän miehen ja vaikuttaisi kunnan herroissa niin, että nämä köyhät kaaleet saisivat paremman, uuden kodin.

Tuosta tapahtumasta oli kulunut osapuilleen kaksi vuotta, kun Juhani Eriksson

oli samalla paikalla, tällä kertaa Hemmi Valentinin kanssa. Miehet olivat tulossa Pietarsaareissa pidetyiltä romanijuhlilta. Tien vieressä oli uusi, pyöröhirsistä valmistettu mökki, ja siksi Juhani ei tunnistanut paikkaa. Hemmi kuitenkin tiesi, että talossa asui romaneja, joten he poikkesivat sisään. Väki näytti Erikssonista tutun näköisiltä, mutta vielääkään hän ei osannut yhdistää heitä mihinkään. Sitten asia selvisi, kun paikalla olleet naiset alkoivat innoissaan muistella.

- Te rukoilitte tuon vanhan puolesta ja hän tuli heti terveeksi, ja sitten rukoilitte, että saisimme uuden kodin. Tässä sekin nyt sitten on.

Yhdistyksen synty

Sekä vapaa- että helluntaiseurakunnat tekivät kyllä romanien parissa työtä, mutta Juhani Eriksson, samoin kuin moni muukin, ajatteli sen olevan enemmänkin satunnaista. Työn organisoinnille oli selkeä tarve ja asiasta oli puhuttu monta kertaa, mutta vasta Pieksämäen romanijuhlilla vuonna 1964 asia nytkähti eteenpäin.

- Kansainvälisen romanijuhlan päätteeksi me eri vapaisiin seurakuntiin kuuluvat romanityön ystävät ja työntekijät pidimme kokouksen Vihtavuoren baptisti-seurakunnassa, jossa päätimme perustaa Vapaan Evankeelisen Romaniyhdistyksen.

Niin Juhani kuin muutkin olivat intoa täynnä, päätellen siitä, että he päättivät yhdistystä perustettaessa valloittaa kaikki Suomen romanit Herralle. Ensimmäiset juhlat yhdistyksen nimissä päätettiin järjestää Pietarsaaren pelastusarmeijan kokoontumistiloissa lokakuussa vielä samana vuonna.

Valde Roth

Kun paljon kuljettiin, monenlaista sattui. Kerran Saarijärvellä ajettavasta autosta loppui polttoaine aamuyön pimeinä tunteina. Juhani sai kahden toverinsa kanssa majapaikan Valde Rothin, myös Kurulaisena tunnetun miehen luota. Paljon myöhemmin Eriksson sai tehdä Valdelle vastapalveluksen. Eräänä iltana hän ei saanut unta ja epämääräinen levottomuuden tunne ajoi hänet liikkeelle.

- Yleensä se merkitsi sitä, että Herralla oli jotakin mielessä.

Niin mies työntyi kylmään ulkoilmaan ja poikkesi hetken kuluttua ympäri vuorokauden auki olevalla huoltoasemalla. Siellä istui kaksi ihmistä, jotka kiinnittivät hänen huomionsa. Väsynyt pieni poika ja hänen kanssaan romanimies, jonka vatsa oli silmin nähden kipeä. Päästyään lähemmäksi Eriksson tunnisti miehen Valde Rothiksi. Kävi ilmi, että kaksikko odotti asemalla linja-autoa Saarijärvelle. Sellaista ei ollut lähdössä ennen aamua, joten edessä oli pitkä ja raskas odo-

Juhani Eriksson Kuopion romanijuhlilla 1970-luvun alussa.

tus. Juhani Eriksson pyysi miestä ja poikaa yöksi luokseen. Valde epäri, koska epäili Juhanielle tulevan vaikeuksia, jos naapurit saisivat tietää romanien yöpyvän hänen kotonaan. Vastaukseksi hän sai tiukan huomautuksen, jonka mukaan oli ihan sama, mitä muut ajattelisivat. Oli pelkästään Erikssonin asia, kuka hänen asunnossaan oli.

Kaikki kolme poistuivat huoltamolta ja päästyään pitkälleen, poika nukahti välittömästi. Valden nukkumisesta ei paljoa tullut, hän epäili kipujensa lähteeksi vatsahaavaa. Myöhemmin kävi ilmi, että tilanne oli vakavampi. Miehellä oli syöpä, joka vei hänet mennessään.

- Kerran Valde avasi ovensa Jeesuksen omille Saarijärven Kotkanlahdessa. Sitten minä sain avata Valdelle oman kotini oven – ja nyt Jeesus aukaisi valtaistuinsalinsa oven Valdelle.

Romanikonferenssi Ranskassa

Oli kesä 1965, kun Volkswagen-bussi suuntasi keulansa kohti etelää. Seurueeseen kuului Juhani Erikssonin lisäksi Einar ja Hertta Virjo, Herman Blomerus, Feija Grönfors sekä Rosita ja Ilse Grönfors. Juhani huolehti ajamisesta, mutta hän ei kokenut sitä rasituksena. Päinvastoin hän piti sitä lähinnä rukousvastauksena. Hänen mielestään kuljettajan paikalta näki kaiken parhaiten ja uteliaana ihmisenä hän arvosti sitä asiaa.

Varsinaiselle juhlapaikalle oli kokoontunut tuhansia ihmisiä, joten ei ollut epäilystäkään, etteikö Ranskan romanien parissa ollut herätystä. Kitarat ja viulut soivat ja romaninkieliset, hengelliset laulut kohosivat kohti Caenin kaupungin taivasta. Telttameri levittäytyi laajalle alalle ja kaiken keskuksena oli suuri, mo-

nimastoinen viidentuhannen hengen telttä, joka toimitti kirkon virkaa. Saarnaajat puhuivat tulta äänessään ja monilukuinen romaniorkesteri pisti lavalla parastaan.

Tämä kaikki oli mahtavaa ja upeaa, mutta Juhani oli vielä koskettavampaa, kun hän sai nähdä Jumalan toimivan ihmisten elämässä. Rukousalttarilla tehtiin suurella joukolla parannusta, siellä itkettiin ja kiitettiin. Sairaita parani rukouksen kautta ja erityisesti yksi tapaus jäi Juhaniin mieleen. Kainalosauvoilla vaivalloisesti kulkeneen naisen puolesta rukoili neljä saarnamiestä. Rukouksen jälkeen he kehottivat naista lähtemään liikkeelle ilman apuvälineitään. Tämä yritti, otti yhden horjuvan askeleen, sitten vielä pari, mutta asiasta ei tullut sen valmiimpaa. Hän sai kainalosauvansa takaisin ja raahusti masentuneena paikalta. Tuli seuraava ilta ja telttä alkoi täyttyä, kokous oli alkamassa ja orkesteri jo soitti. Yhtäkkiä alkoi joku huutaa ilosta, orkesteri lakkasi soittamasta ja kaikkien katseet kääntyivät ääntä kohti. Kasvot säteillen eilen vielä kainalosauvojen avulla kulkenut nainen juoksi eteen mikrofonin taakse ja kertoi tarinansa. Aluksi oli näyttänyt, että rukous ei vaikuta mitään, mutta kotona hänen jalkansa olivat alkaneet vahvistua ja nyt hän pystyi jo juoksemaan. Tilaisuuden ilmapiiri oli jo valmiiksi sähköinen, mutta tämän todistuksen jälkeen se oli sitä monin kerroin enemmän.

Einari Virjo toimi tulkkina, kun Juhani Eriksson rukoili erään naisen puolesta. Tämä, Pupaa niminen saarnaajan vaimo sairasti syöpää. Tilanne oli niin paha, että ruokakaan ei enää mennyt alas. Seuraavana päivänä Juhani haettiin samalle asuntovaunulle. Miehen odotukset eivät olleet korkealle, mutta hämmästyksensä hän sai nähdä ihmeen tapahtuneen. Pupaa suorastaan hehkui onnesta vastagrillatun kanan vieressä. Naisen lisäksi paikalla oli hänen miehensä ja viisi lastaan. Pupaan oireet olivat hävinneet ja hän söi hyvällä ruokahalulla muiden kanssa. Asuntovaunun alla narulla jalastaan sidotut kanat pitivät omaa meteliään ja tunnelma oli sanoinkuvaamaton. Kun tieto tapahtuneesta levisi juhla-alueella, Erikssonia kuljetettiin sairaan luota toisen luo ja hän rukoili kaikkien puolesta.

Kaiken kaikkiaan matka teki lähtemättömän vaikutuksen Juhaniin, ja muistissaan hän palasi juhlille vielä monta kertaa.

Romanilähetyksen puheenjohtajana

Vasta perustetun Romanilähetyksen toiminta sai siivet alleen ja vapaiden suuntien seurakunnat avasivat sille ovensa. Kesäisin Eriksson kiersi muiden mukana romaniteltan kanssa ympäri Suomea. Vuonna 1965 hänet valittiin lähetyksen puheenjohtajaksi ja hän toimi siinä virassa seuraavan kolmen vuoden ajan. Juhani Eriksson myös levytti yhdistyksen evankelioimistyon hyväksi. Äänitys tapahtui Vaajakosken baptistiseurakunnan kokoontumistiloissa, eli juuri samalla paikalla, jossa mies oli poikasena rukoillut, että Jumala tekisi hänestä hengellisten laulujen laulajan.

Tumma, pitkä mies

Juhani Eriksson toimi aikanaan myös romanilähetyksen teltalla telttamestarina. Ikää kun alkoi olla, hän alkoi toivoa, että jostain löytyisi joku nuorempi mies tointa jatkamaan. Kävi niin, että hän sai profetaalisen sanoman eräältä naiselta: ”Sinun luoksesi tulee tumma, pitkä mies ja hän jatkaa sitä työtä, jota sinä olet tehnyt. Sinun tulee siunata hänet siihen tehtävään”. Meni vain muutama päivä, kun Juhani Eriksson tapasi pitkän, tumman ja laihan miehen, joka esitteli itsensä Akseli Lindemaniksi. Lindeman lähti Juhanin mukaan ja kun mies osoittautui joka tavalla sopivaksi tehtävään, Juhani siunasi hänet telttamestariksi. Ei Jumala puhunut asiasta pelkästään Juhanelle, vaan myös Akselille.

- Olin vuonna 1973 raamattuopistolla, kun sain asian sydämelleni. Näky telttatyöstä oli niin voimakas, että siihen ei voinut suhtautua kevyesti.

Akseli ”Aksu” Lindeman hoitikin tehtävää yli kaksikymmentä vuotta.

”En tule koskaan unohtamaan rakkaitten romanieni ystävällisyyttä ja lahjaa”

Juhani Eriksson (vas.) ja Einar Virjo valmistautumassa tilaisuuteen Vihtavuoren romanijuhlilla 1960-luvun lopussa.

Kun Juhani Eriksson täytti vuonna 2008 kahdeksankymmentä vuotta, sitä juhittiin komeasti ja suurella joukolla. Juhlat olivat monella tapaa mieleen jäävät, mutta erityisesti Juhani nosti yhden seikan ylitse muiden.

- Se, että kaaleet kustansivat ja laittoivat hyvät ruoat ja kahvit kakkuineen minulle, vähäiselle palvelijalle, se oli tosi taivaan lahja. En tule koskaan unohtamaan rakkaitten romanieni ystävällisyyttä ja lahjaa.

Matka katkeaa

Vuonna 2013 kuultiin suru-uutinen, että yksi romanityön pioneereista oli saanut laskea matkasauvansa. Vaellus, jonka aikana Juhani Eriksson sai olla mukana viemässä Jumalan valtakuntaa eteenpäin niin monella rintamalla, oli katkennut. Enää häntä ei nähtäisi Saaran kanssa kulkemassa romanityön asialla. Ne vuodet olivat peruuttamattomasti jääneet taakse.

Elämä ja Valo –järjestön hallituksen puheenjohtaja Keijo Baltzar muisteli edesmennyttä:

- Juhani oli niitä harvoja vanhemman polven romanityöntekijöitä, joka kävi säännöllisesti rohkaisemassa ja ohjaamassa meitä nuorempia työntekijöitä Elämä ja Valo –järjestön rakentumispäivillä.

Kun Eriksson lähti taivastielle, hän ei katsonut taakseen eikä hävennyt kutsu-mustaan. Kierrellessään romanien asumuksissa, hän alkoi heti oven avattuaan laulaa: ”Mun Jeesukseni on niin ihmeinen, Hänen seurassaan ei murheet koskaan paina. Hän maksoi kaikki syntivelkani, saan iät olla Hänen lapsenansa.” Evankeliumin palo säilyi hänen rinnassaan loppuun asti.

Elämä ja Valo ry:n perustajajäsenenellä Rudi Rothilla on Juhanista lämpimät muistot.

- Juhani Eriksson oli valloittava tyyppi. Kun hän otti kitaran käteensä ja lauloi, niin aurinko ilmestyi huoneeseen. Hän vieraili kaikissa Jyväskylän romanimökeissä. Kun lähialueen romanit tiesivät, että Juhani on tulossa jonkun luokse, he kokoontuivat suurin joukoin paikalle. Juhani oli omaleimainen, hymyilevä pastori. En muista hänen saarvojaan, mutta hänen laulunsa kyllä muistan. Hän oli erittäin lähestyväinen ja lämmin persoona.

Lähteet:
EV-lehden artikkelit
Elämä ja Valo ry:n arkisto
Eriksson, Juhani 2008: Minun todistukseni. Hämeenlinna: Päivä Oy